

**PREZYDENT
MIASTA RZESZOWA**

FN.I-31100-1-5/W/09

Rzeszów, 20 października 2009 r.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 8 z 2005 roku, poz. 60 z późniejszymi zmianami) Prezydent Miasta Rzeszowa stwierdza, że stanowisko przedstawione we wniosku z dnia 17 lipca 2009 r. (data wpływu 23 lipca 2009 roku) przez

o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego w sprawie zastosowania art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 121 z 2006 roku, poz. 844 z późn. zm.), dotyczące wyłączenia budynku z opodatkowania stawkami przewidzianymi dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z uwagi na to, że nie jest i nie może być on wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych – **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 14j § 1 ww. ustawy Ordynacja podatkowa, stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa.

W dniu 23 lipca 2009 r. złożony wniosek o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w sprawie zastosowania art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych i możliwości wyłączenia budynku z opodatkowania stawkami przewidzianymi dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z uwagi na to, że nie jest i nie może być on wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych.

Ww. wniosek zawierał braki formalne, w postaci braku opłaty, której podlegają wnioski o wydanie interpretacji indywidualnej, zgodnie z art. 14 f §1 ww. ustawy Ordynacja podatkowa, związku z czym, pismem (znak FN.I. 31100-1-5/W/09) z dnia 1 października 2009 roku Prezydent Miasta Rzeszowa wezwał

do jego uzupełnienia. Wezwanie doręczono w dniu 6 października 2009 roku. Wniosek uzupełniono w dniu 12 października 2009 roku poprzez uregulowanie ww. opłaty w wysokości 40 zł.

Tym samym zostały spełnione wszystkie wymogi formalne wniosku.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

S.A. są użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w Rzeszowie oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 99/26 w obrębie 207 Śródmieście. Jest ona zagospodarowana między innymi budynkiem . Budynek ten, zdaniem Wnioskodawcy, znajduje się w stanie technicznym uniemożliwiającym jakiegokolwiek korzystanie z niego od 2005 roku. Wnioskodawca podał, że jest to obiekt

o konstrukcji stalowej, ściany wypełnione są z blachy falistej, częściowo zdemontowane a w dolnej części skorodowane. Dach konstrukcji stalowej kryty jest płytami azbestowocementowymi falistymi z dużymi ubytkami. Obiekt został zakwalifikowany do rozbiórki przez wewnętrzne służby

Do wniosku zostały załączone kserokopie:

- protokołu kwalifikacyjnego likwidacji środka trwałego z dnia 09.05.2005 roku,
- notatki służbowej spisanej w dniu 04.06.2009 roku przez . . .

szowie oraz dokumentacja fotograficzna ww. budynku.

Ponadto wnioskodawca poinformował, że w stosunku do tego budynku nie wydano decyzji nakazującej opróżnienie budynku (na podstawie art. 68 ust. 1 Prawa budowlanego) czy też jego rozbiórkę (na podstawie art. 67 ust. 1 Prawa budowlanego). Spółka poinformowała również, że od przedmiotowego budynku opłaca podatek od nieruchomości według stawki właściwej dla budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie:

Czy Spółka może wyłączyć przedmiotowy budynek z przedmiotów opodatkowania związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z uwagi na to, że w ocenie Spółki, budynek ten nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej ze względów technicznych.

Zdaniem wnioskodawcy:

Na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych istnieje możliwość wyłączenia spośród budynków, gruntów i budowli tych, które nie są i nie mogą być wykorzystywane do prowadzenia działalności gospodarczej ze względów technicznych, a co za tym idzie zastosowania do ich opodatkowania niższej stawki podatku od nieruchomości, tj. stawki właściwej dla budynków i gruntów „pozostałych”. Zdaniem

... wyłączenie budynku - ..." spośród przedmiotów opodatkowania związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej jest uzasadnione. Wnioskodawca uważa, że aktualnie opłacany jest podatek od nieruchomości w zawyżonej stawce, a więc winien złożyć korektę deklaracji od daty, w której budynek znalazł się w stanie uniemożliwiającym wykorzystywanie go do celów prowadzenia działalności gospodarczej oraz wniosek o stwierdzenie nadpłaty w podatku od nieruchomości. Dowodem na okoliczność trwałej niemożności wykorzystywania budynku do prowadzenia działalności gospodarczej ze względów technicznych mogą być, jego zdaniem, oprócz stosownych decyzji organów nadzoru budowlanego również oględziny i dokumentacja techniczna, a także dowód z opinii biegłego powołanego przez organ podatkowy.

W ocenie Prezydenta Miasta Rzeszowa:

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego dotyczącego możliwości wyłączenia budynku - ... osadzonego w Rzeszowie na działce nr ... w obrębie ... z opodatkowania stawkami właściwymi dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej ze względu na to, że nie jest on i nie może być

wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych – jest nieprawidłowe.”

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych za grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej należy rozumieć grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także gruntów o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych.

Z przytoczonej definicji wynika, że sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę ww. przedmiotów opodatkowania skutkuje tym, że budynek, budowla i grunt są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tak więc różnego rodzaju obiekty niewykorzystywane w danym momencie należy uznać za związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Stanowisko takie potwierdza orzecznictwo sądów administracyjnych. WSA w Gdańsku w wyroku z dnia 6 czerwca 2006 roku (ISA/GD 481/05) stwierdził, że tymczasowy brak wykorzystywania danego obiektu dla celów działalności gospodarczej nie uprawnia do przyjęcia, że nie stanowi on nieruchomości związanej z działalnością gospodarczą w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Kwestii tej dotyczy również wyrok WSA w Gdańsku z dnia 4 marca 2006 roku (S.A./GD 49/04) w którym stwierdzono, że podatnik zobowiązany był do opłacania podatku od budynków według stawek właściwych dla budynków związanych prowadzoną działalnością gospodarczą za okres, w którym były one w jego posiadaniu jako przedsiębiorcy. Również w tym wyroku Sąd stwierdził, że budynki będące własnością przedsiębiorcy powinny podlegać opodatkowaniu stawkami przeznaczonymi dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, niezależnie od ich faktycznego wykorzystania.

W ww. definicji wynikającej z art.1 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, nie ma bowiem warunku wykorzystywania tego rodzaju nieruchomości na cele związane z działalnością gospodarczą, wystarczy sam fakt ich posiadania.

Pojęcie „względów technicznych” nie zostało zdefiniowane w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Jednak w związku z tym, że przepisy podatkowe w zakresie definicji obiektów budowlanych odwołują się bezpośrednio do przepisów prawa budowlanego, sytuacja w której budynek nie jest nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych, będzie miała na pewno miejsce w przypadku wydania decyzji o opróżnieniu bądź wyłączeniu z użytkowania w całości lub części budynku ze względu na jego zły stan techniczny. Organem uprawnionym do jej wydania jest organ nadzoru budowlanego.

Z zapisu art. 1a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jednoznacznie wynika, że przedmioty opodatkowania tracą charakter związania z prowadzeniem działalności gospodarczej tylko wówczas, gdy nie są i nie mogą być do tej działalności wykorzystywane. Brak możliwości wykorzystywania przedmiotu opodatkowania do prowadzenia działalności gospodarczej winien mieć charakter trwały. Ponadto musi to być zdarzenie niezależne od podatnika i dotyczyć stanu technicznego nieruchomości np. stan budynku jest katastrofalny i grozi zawaleniem. Do tego rodzaju przyczyn nie mogą zostać zaliczone przyczyny technologiczne, ekonomiczne czy finansowe. W przeciwnym razie podatnicy mogliby łatwo wskazać, że budynki te nie są opodatkowane najwyższymi stawkami, ponieważ nie nadają się ze względów technicznych do prowadzenia działalności (L. Etel, S. Presnarowicz, „Podatki i opłaty samorządowe” Komentarz, Warszawa 2003). Sam fakt, że posiadany przez przedsiębiorcą budynek wymaga kapitalnego remontu i w związku z tym nie jest okresowo użytkowany nie ma wpływu na zmianę stawki podatku od nieruchomości wynikającą z ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W rozumieniu przepisów podatkowych należy wyraźnie odróżnić stan techniczny obiektu budowlanego (konstrukcji budynku) od stanu instalacji, urządzeń (wyposażenia) tego obiektu, które nie podlegają opodatkowaniu i nie mają wpływu na zakwalifikowanie obiektu do kategorii przedmiotów opodatkowania związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wyłączenie ze względów technicznych nie na-

stąpi, gdy prowadzenie działalności gospodarczej nie jest możliwe z przyczyn technologicznych np. wyłączenia gniazd z punktów poboru prądu, częściowego braku okien i szyb, czy ubytków w stanowiących ściany budynku materiałach na skutek ich korozji czy innego zniszczenia itp. (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 9 czerwca 2005 roku, I SA/PO 2213/03).

Nieodpowiedni stan techniczny budynków nie dyskwalifikuje ich w ogóle do prowadzenia działalności gospodarczej, lecz jedynie ogranicza wysokość uzyskiwanych z tych budynków dochodów w danym roku podatkowym – wyrok NSA z dnia 16 lutego 2006 roku, (II FSK 301/05). Podatek od nieruchomości nie nawiązuje bowiem do efektów ekonomicznych uzyskiwanych przez ich wykorzystywanie. Decydujące znaczenie ma to, że podstawą opodatkowania budynku jest powierzchnia użytkowa i nie jest ważne to, jak intensywne jest wykorzystywanie tych nieruchomości i jakie przynosi to efekty gospodarcze.

Zdaniem Prezydenta Miasta Rzeszowa załączona do wniosku o interpretację kserokopia protokołu kwalifikacyjnego likwidacji środka trwałego z dnia 09.05.2005 roku, notatka służbowa spisana w dniu 04.06.2009 roku przez

oraz dokumentacja fotogrametryczna ww. budynku nie jest dokumentacją techniczną (oceną techniczną czy ekspertyzą techniczną) potwierdzającą stan techniczny budynku i brak możliwości wykorzystywania go do działalności gospodarczej. Dokumentacja techniczna sporządzona przez osoby posiadające uprawnienia budowlane w odpowiedniej specjalności, decyzje wydane przez organy nadzoru budowlanego lub dowód z opinii biegłego może stanowić podstawę wyłączenia budynku z przedmiotów opodatkowania związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z uwagi na to, że ten budynek nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej ze względów technicznych. Takie stanowisko jednoznacznie potwierdza ww. orzecznictwo sądów administracyjnych.

Na tle przedstawionego stanu faktycznego Prezydent Miasta Rzeszowa stwierdza, że stanowisko wnioskodawcy jest nieprawidłowe.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

POUCZENIE

Stronie przysługuje prawo wniesienia skargi na interpretację z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, 35 – 016 Rzeszów, po uprzednim wezwaniu organu do usunięcia naruszenia prawa, w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się o wydaniu interpretacji (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm).

Skargę do WSA wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 ww. ustawy), w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Rzeszowa (art. 54 § 1 ww. ustawy).

Otrzymują:

- 1) Adresat,
- 2) a/a.

SKARBNIK
MIASTA RZESZOWA

mgr Janina Filipek

PREZYDENT
MIASTA RZESZOWA

Tadeusz Ferenc

DYREKTOR
Wydziału Finansowego
URZĘDU MIASTA RZESZOWA

Janina Dyjak